

nehledíc, je jak již výše dolíčeno, mylným předpoklad zmateční stížnosti, že v souzeném případě šlo o obnovu řízení, ano ve skutečnosti jde právě naopak o řízení, v němž bylo příslušnému soudu podle § 363 tr. ř. možno pokračovati podle všeobecných předpisů, zejména tedy i bez podmínek a formalit obnovy, nehledíc ani k tomu, že zásadně stalo se tak zřejmě v neprospěch obžalovaného. Již z těchto právních úvah je zjevno, že nalézací soud byl, ač shledal v činu obžalovaného zase jen skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák., oprávněn postupovati při vyměřování trestu zcela samostatně a že směl zejména uložit obžalovanému bez porušení zákazu »reformationis in peius« trest přísnější, než byl trest, jehož se mu dostalo trestním nařízením soudu okresního. Shora bylo se mimo to také již zmíněno o výroku napadeného rozsudku, jímž byl onen trestní příkaz zrušen podle rozsudkových důvodů jakožto podle zásady § 363 čís. 4 tr. ř. ipso iure neplatný. Stalo se tak právem, ano šlo o nález, spočívající na nesprávném použití zákona, vyneseny rozsudek absolutně nepřislušným, který podle výjimečného ustanovení § 363 čís. 4 tr. ř. není vůbec po právu tak, že nalézací soud, zrušiv jej, neménším právem nepokládal se za vázána ani výší trestu, jím obžalovanému uloženého. Zákonu bylo v tom směru plně učiněno zadost tím, že obžalovanému byla do trestu, uloženého mu napadeným rozsudkem, započtena trestní sazba, jím podle zrušeného trestního příkazu zatím odpykaná. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnutí jako bezdůvodnou.

Čís. 3379.

Podle čl. VI. amnestie z 19. října 1928 není použití amnestie na překážku odsouzení k trestu vězení, byl-li tento trest v rozsudku zároveň změněn v peněžitou pokutu.

S hlediska amnestie jest se otázkou, zda obžalovaný splnil předpoklady podmíněného odsouzení, zabýváti teprve po pravoplatnosti rozsudku; dokud nenastala, nevzešla obžalovanému ani povinnost plniti, co mu bylo rozsudkem uloženo.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1929, Zm I 391/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Hradci Králové k opětovnému vyřízení příkazu ze dne 14. listopadu 1928, neboť: Dosavadní postup krajského soudu neshledán správným a vyhovujícím rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928. Podle článku VI. tohoto rozhodnutí nebylo jeho použití na překážku odsouzení obžalovaného rozsudkem okresního soudu ve Dvoře Králové ze dne 17. června 1927, poněvadž obžalovanému uložený trest vězení pěti dnů byl v rozsudku zároveň změněn v peněžitou pokutu. Otázkou, zda obžalovaný splnil předpoklady podmíněného odsouzení ze dne 7. května 1928, bylo se sborovému soudu prvé stolice zabýváti teprve po pravoplatnosti rozsudku; dokud nenastala, nevzešla obžalovanému ani povinnost plniti, co mu bylo rozsudkem uloženo. Proto ne-

měl býti tou dobou obžalovaný dotazován, zda již dal zadostiučinění soukromým účastníkům, a to dokonce v takovém smyslu, jakoby na této okolnosti něco záleželo pro rozhodnutí se obžalovaného, zda trvá na opravném prostředku či zda od něho upouští. Zdá se, že způsob, jímž se obžalovaný zachoval, měl důvod v nesprávném postupu soudu první stolice. Nutno proto poskytnouti obžalovanému znovu příležitost, by se prohlásil ve smyslu čl. VII. rozhodnutí. Krajskému soudu se ukládá, by se zachoval podle příkazu ze dne 14. listopadu 1928.

Čís. 3380.

Trest smrti jest vysloviti i když byl obžalovaný vydán cizím státem s tím, že uložený snad trest smrti nesmí býti vykonán; toto obmezení může mít význam jen pro postup těch orgánů státní moci, jímž jest rozhodnouti o otázce výkonu trestu smrti, nikoli však pro soudní pravomoc rozsudkovou.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1929, Zm I 663/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Písku ze dne 17. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněnou jest zmateční stížnost uplatňující zmatek podle § 344 čís. 12 tr. ř. Rozsudkem porotního soudu byl obžalovaný uznán vinným zločinem loupežné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., zákonná sazba na čin ten jest jediné podle § 136 tr. zák. trest smrti, k němuž byl též odsouzen. Na věci nic nemění obmezení vyslovené rakouskou vládou při vydání obžalovaného pro čin ten podle § 59 tr. ř., že uložený snad trest smrti nesmí býti na obžalovaném vykonán, při čemž ponecháno budiž stranou, zda a za jakých předpokladů bylo vejíti na takovou výhradu rakouských úřadů. Tímto obmezením vydávacího aktu cizího státu nebyla nikterak zrušena zákonná sazba trestní pro onen trestný čin a utvořena sazba nová — jaká, to zmateční stížnost sama nemůže uvést — nýbrž ono smluvní obmezení může mít význam jediné pro postup oněch orgánů státní moci, jímž jest rozhodnouti o otázce výkonu trestu smrti, nikoli však pro soudní pravomoc rozsudkovou. Uložením trestu smrti stěžovateli, odsouzenému pro zločin loupežné vraždy, nevykročil tedy soud z mezí zákonné sazby trestní.

Čís. 3381.

Zjištění smyslu a dosahu zažalovaného článku spadá v obor skutkové zjišťovací činnosti nalézacího soudu, jemuž jest vyhrazeno právo, by si úsudek o dosahu a o smyslu článku utvořil podle volného přesvědčení; výrok soudu v tomto směru musí však býti jasný a určitý, musí odpo-